

Strigoň

Dušan Hačko

Strigón

Dušan Hačko

Strigôň

© Dušan Hačko

2021

Obálka: Slavomír Hrebenár

Korektúra: Tomáš Čačko

ISBN: 978-80-570-2167-4

*Venované môjmu nebohému otcovi, ktorý sa vysmieval
rozprávkam modernej doby, ale miloval legendy starých čias.*

Obsah

I. kapitola 13

V ktorej dobrý oxfordský box nestačí na minotaura a v ktorej ten, ktorý nikdy nepodlieha panike či ľudským emóciám, podľahne jednému aj druhému.

II. kapitola 45

V ktorej sa rúbu prsty a Šimon stíha vďaka verbena officialis.

III. kapitola 83

V ktorej sa ježibaba ukáže ako veľmi spiatočnícka persóna, Samuel viac filozofuje ako koná a vzduch Velikého Novgorodu jedných oslobodzuje, druhých privádza do temníc.

IV. kapitola 121

V ktorej tanec smrti vedie k radosti a naproti tomu tanec radosti vedie k smrti. Timotej mieša karty a Alexej podľahne v láske, ale nie v boji.

V. kapitola 155

V ktorej ostrie, krk a krv tvoria nerozlučnú trojicu a v ktorej má zasraný Samarkand tendenciu sa opakovať.

VI. kapitola	195
<i>V ktorej sa dejú veci dôležité, lebo nešetrí sa krvou ani striebrom, ale ich dôležitosť bledne zoči-voči skutočnosti, že sa v nej mihne Gartan. Lebo naplniť svoj osud je veľké, ale kresliť čiary osudu iným, je najväčšie.</i>	
VII. kapitola	223
<i>V ktorej sa odkrývajú karty, skutočne aj metaforicky, odhaľujú pravé ciele hráčov a hrá sa v kocky, ale len obrazne, majú na mysli kocky osudu. Navyše sa dozvieme, či má Šimon Poliak dostatočne tvrdú päšť a nielen to.</i>	
VIII. kapitola	261
<i>V ktorej veľkí muži nesú veľké vízie. V ktorej sa potvrdí známa pravda, že udalosti formujúce sa z príkazu silnej vôle dokáže zmariť jedine vôľa ešte silnejšia. V neposlednom rade sa ukáže, že pentagram a kríž sú mocné symboly, jeden môže slúžiť druhému a naopak. To, čo symbolizujú, však zákonite musí byť rôzne, lebo jednota je len ilúzia a i rieka, čo tečie jedným smerom, je v skutočnosti zložená z mnohých prúdov a koľko kvapiek má, to nikto nezráta.</i>	
IX. kapitola	293
<i>V ktorej Samuel zažije ľahší tréning, vďaka poľskej čarodějnickej škole, ktorej sám je v podstate odchovancom. A v ktorej mocný rod pochopí, že kriviť právo možno na drobnom obecnom ľude, nie na momentálne ctihodných pannách pod rytierskou ochranou.</i>	
X. kapitola	339
<i>V ktorej Hradec vonia čistotou a Praha páchne zradou. Milosrdnosť sa nevypláca a smrť sa ukáže ako verná sestra lásky. Nedobré je to, že sa motá príliš blízko výpravy. Ostáva len dúfať, že ani láska, ani smrť, nie sú príliš sebecké a dajú šancu svojej tretej milovanej sestre. Pomste.</i>	

XI. kapitola 381

V ktorej vládne boj, zabíjanie, klam a zrada. Lebo to ide ľuďom najlepšie a naučili to všetky tvory.

Epilóg 415

V ktorom sny rádu odlietajú na krídlach Orientu a je čas sa vrátiť k čiaram životov, ktoré preťala cesta Khargu, mocného strigôňa.

„Pamätaj si toto, čitateľ:

Keď Ty spievaš piesne o láske, Tvoja žena už tajne hľadá na iného. Kým Ty básniš o vernosti a priateľstve, Tvoj priateľ a spojenec už brúsi dýku zrady. Pokiaľ sa Ty staráš dodržať svoju časť zmluvy, ten druhý premýšľa, ako Ťa preľstiť.

Z toho vychádzaj, čitateľ, lebo tak sa hrá Veľká hra. Vždy čakaj najhoršie a vedz, že už sa to deje.

Preto Ty hľad' na inú, keď Tvoja žena spieva o láske. Ty brús dýku zrady, keď Tvoj priateľ básni o vernosti a Ty premýšľaj ako preľstiť, kým Tebe plnia. Toto je prvé tajomstvo Veľkej hry. Ludia sú zlí a nezaslúžia si lútosť. Zaslúžia si to, čo by neskôr urobili oni Tebe. Buď vždy rýchlejší a napreduj tak, aby nikto nedokázal ublížiť Tebe skôr než Ty stihnješ jemu!„

„Pamätaj si, čitateľ:

Veľká hra nikdy nekončí, kým o tom nerozhodnú dvaja všemocní sudcovia. Kým oni neohlásia koniec, stále môžeš konať. Stále hráš. Nie si porazený. Nebudeš porazený. Aj keby si hral najhoršie, ako sa dá, alebo by v zlom zaúradovalo vrtkavé šťastie. Keby si bol v tej najnevýhodnejšej pozícii, akú si vieš predstaviť... stále môžeš hrať. Drž sa pravidiel Veľkej hry, drž sa právd, ktoré Ti zvestujem a Tvoja pozícia sa zmení a začneš vyhrávať.

Nikto, len dvaja sudcovia sú silnejší ako Tvoja vôľa hrať, ako Tvoja túžba brať si, čo chceš. Len dvaja sudcovia sú mocnejší než pravidlá a hra samotná.

Jedným z nich je Smrť a tým druhým... tým druhým si Ty.

Nie je to príjemné poznanie, čitateľ? Nie je to veľkolepá a dôstojná spoločnosť?

Len Ty a Smrť. Máš rovnakú silu ako tá všemocná krutá bohynia a v tomto rozhodnutí si jej postavený na roveň. Vy to môžete ukončiť. Ale dovtedy, poučaná... dovtedy môžeš vo Veľkej hre života získať všetko, po čom túžiš.

Drž sa právd, ktoré sa dozvedáš a budeš pánom sveta..„

Fragmentsy z knihy Magna Ludum, ignorovanej mnohými černokňazníkmi kvôli nulovej praktickej hodnote pre štúdium mágie. Ale milovanú všetkými černokňazníkmi plnými túžob a ambícií.

I. kapitola

V ktorej dobrý oxfordský box nestačí na minotaura a v ktorej ten, ktorý nikdy nepodlieha panike či ľudským emóciám, podľahne jednému aj druhému.

I.

Mladíka zalezeného hlboko pod kopou sena svrbelo celé telo. Ležal zasunutý pod plne naloženou ostrovkou, potil sa, bojoval s vlastným nosom, aby nekýchol, a spod stohu pozoroval lúku pred sebou. Mesiac v splne osvetľoval mierne zvlnený svah posiaty desiatkami rovnakých znoší, ako bola tá, pod ktorou trpel on. Letné nočné sparno sprevádzala veselica hmyzej muziky. Všetko cvrlikalo a bzučalo. Chlapec sa triasol, oči vlhké od slz mal napnuté, snažil sa ani na okamih nepoľaviť v ostražitosti. Vánok tu i tam priniesol od dediny psí brechot. Túto noc bolo nepokojné každé stvorenie. Pekelne horúci deň, už pridlho trvajúce sucho a vo vzduchu strach.

Aj v dušiach. Chlapec cítil, ako sa mu chveje žalúdok a tlačí ho na hrudi. Srdce mu bilo ako splašené, nad pravým okom mu šklbalo čelo. Všetko živé cítilo prítomnosť zla. Znovu prezrel scenériu vykoseného svahu. Oči sa mu zapichli do bodu, na ktorom už dnes spočinuli tisíckrát. Nasucho preglgol, treštil okále a začal odriekať Otčenáš. Zhruba uprostred lúky bol zapichnutý hrubý kôl. Pred ním sedelo a ticho plakalo dievča. Štíhle a nahé telo sa lesklo v odraze mesačného svitu. Dlhé tmavé vlasy jej padali do tváre a kto hľadel na ten výjav,

musel by prísť celkom blízko, aby videl, že ruky má zviazané mocným dlhým povrazom a ten má druhý koniec obviazaný o kôl. Unavený plač dievčaťa prezrádza, že už takto trpí hodnú chvíľu. Napriek tomu neprestávala. Chvíle, keď takmer stíchla, sa striedali s nepríčetným revom a panickým krikom. Volala mamu, otca, Boha, a... brata. Zaklínala, zaprisahávala ich. „Pomóóóc, domov, zmilujte sa...“ Všetky slová, ktoré doleteli až k chlapcovi v sene, ho boleli. Keď však doľahlo volanie „braček“ a „Ondřík“, myslel si, že žiaľom umrie. Cítil slabosť v končekoch prstov a krv mu hnala do hlavy obrovskú bolesť.

„Sestrička moja, Julinka,“ zašepkal sám pre seba. Jemné „ccct“ z vedľajšej hĺby však znamenalo, že sa mu vydral z hrude zvuk hlasnejší než čakal. Zahanbil sa a zaťal pery. Musí byť chlap. Žiaden strach, žiadne rozptyľovanie. Zadržal dych a potlačil nutkanie kýchnuť. Upokojil triašku. Na chvíľu zatvoril oči. Sestra zviazaná uprostred poľa stíchla, akoby pokoj preniesol aj na ňu. Som silný a zabijem čokoľvek, čo z toho lesa vyjde, pomyslel si a stisol kopiju ležiacu pozdĺž neho. Držal ju tesne pod hrotom a trošku ju vysunul bližšie k okraju kopy. Potichu natiahol aj svoje telo a vylepšil si pozíciu. Otvoril oči. Scenéria sa nezmenila. Ale niečo bolo iné. Tlkot srdca v hrudi ho na chvíľu opantal tak, až si to temer nevšimol. Rýchlo mu však docvaklo.

Zvuky zmizli. Dedina sa zdala zrazu mŕtva a tichá, cvrčky zamreli. Sestra už stála na nohách, vystrašene sa krčila za kolom, hľadela do lesa, ale ani nemukla. Dokonca ani les nevydal žiaden pazvuk. Napriek tomu Ondrej vedel, že každý, kto tu dnes večer je, hľadá presne do tej húšťavy. To čo prichádzalo, nemuselo robiť hluk. Každé zviera, každého človeka, premkla predtucha, zhmotnené starodávne inštinkty. Uteč. Alebo zomri, ak utiecť nestíhaš. Uši ešte nepočuli, oči ešte nevideli, nos nič nepáchol, ale duša vedela.

Ondrejov otec ležal o štyri stohy vyššie, takmer pri Julke. A pod každou kopou ozbrojenec z družiny pána Samuela, zvaného Čierny.

V osamotenom stohu, najbližšie k lesu, sa ukrýval sám veľkomožný. Ako ho len Ondrej nenávidel.

II.

Keď začal miznúť dobytok v chotároch Bystrej a okolitých dedín, gazdovia hneď šípili, že niečo je inak. Bolo uprostred leta, vlky a medvede predsa nehľadovali. Navyše nenachádzali zvyšky strhnutých kráv, chýbajúci statok akoby sa do zeme prepadol. Čo im mohlo kántriť stáda? Vyprahnutá zem, tvrdá a spraskaná, chránila predátora, aby ho neprezradili odtlačky stôp. Prvú mrcinu kravy našli v hlbokom lese až synovia Kuľa Strapatého, gazdu z Roztoky. Ôsmy deň po prvých škodách. Ten deň zmizol aj človek. Mariška Hajdačka sa stratila na ceste medzi Bystrou a Inovcom. Odišla podvečer od starej matere a domov už nedošla. Mariškine ostatky nikdy nenašli. Odvtedy už mizli len ľudia. Deti kováča Puchla, najmúdrejšieho chlapa široko-ďaleko, pokapali všetky štyri. Stará Porška, čo svoje dni trávila len po lesoch, sa tiež naveky prepadla pod zem. Keď sa stratil prvý tucet ľudí, väčšinou detí, nikto už ďalej nerátal, ale všetci svorne prepadli panike. Bolo jasné, že v lesoch je beštia, ktorej zachutilo ľudské mäso.

Starostovia dotknutých obcí sa zišli v Inoveckej krčme a radili sa celý deň. Bola to zvláštna porada, smutná. Nikoho nehriala ani pálenka, ani pohľad na krčmárkine bujné prsia. Všetci tak nejako cítili, že dôjdu k jedinému rozhodnutiu. Že gazdovský rozum nepustí. Že výsledok porady nebude iný, než nakoniec bude. Nuž, ale radili sa. Jednak pálenka a polievka neškodila, ani keď nehrejú. A jednak, krčmárkine opálené prsia a biele lýtka jej dcér potešili oko, nech bolo akokoľvek súžené farchou rozhodnutia.

„Iné neostáva, treba konať, kým nám všetky deti nestrhá,“ znovu roztočil koleso diskusie bystriansky richtár, drobný žilovatý chlapík, Muška Kolopej.

„Isto tak, už nemláťme slamu naprázdno,“ pridal svoje ctihodný Iudex z Podhory a potiahol si chrchel' z hĺbky pľúc. Odplúvol ho dôstojne, ako sa na starostu najväčšej dediny patrí, a pokračoval: „Sami si neporadíme. Nevyhneme sa tomu.“

Muži sklonili vráskavé tváre a dumali. Podhorský starosta Cornelius vedel, čo bude nasledovať. Párkrát si usrknú z drevených pohárov, pomumlú, poškrabe sa kto kde. Vari každý tam, kde ho to najviac svrbí, a potom jeden z nich znovu začne. Debata sa takto cyklila od rána. Kým on a Muška zastávali už od počiatku jasnú pozíciu, všetci ostatní sa báli konať.

Nie, lebo toto. Nie, lebo hento. Viac-menej ústredným argumentom protistrany bola obava, že riešenie prinesie viac škody než nechať osud, aby sa vyburil. Možno to je trest boží. Možno len náhoda. Včera nik nezmizol ani dnes zatiaľ niet takej správy.

„Vyčkajme, samo prejde,“ zazdalo sa Corneliovi, že už ktorýsi vyslovil. Doteraz mu takáto dnešná politika neprekážala. Diskusia ničomu neškodí a hlavne Podhora, najväčšia obec, zatiaľ netratila ani dušu. Navyše staršia krčmárkina dievka poskytovala pohľady, ktoré doma neuvidí. Keď v duchu porovnal tie oblé krivky pevného tela, ten vlniaci sa zadok, veľký a pevný, po ktorom plieskali dva konce ryšavých vrkočov ako dva korbáče, s kostnatou rítou svojej ženy, nebol by proti debate do súdneho dňa. Zadok a široké plné líca. Júj, aký to rozdiel proti tej vyschnutej vychrtline, čo mu doma sedí pri peci. Jedno šťastie, že dievča sa kdesi vytratilo a Cornelius mohol znovu myslieť rozumom. Ak teraz vyrazí domov, vráti sa tak hodinu pre západom slnka. A popravde, človek môže niesť ťarchu richtárskej bulavy, prípadne snívať o mladých zadkoch, len keď sa nenechá niekde v noci zožrať.

Je načase použiť latinčinu. Richtár za mladi slúžil v kláštore a mal naštudované. Pochopil však, že vyvyšovať sa netreba, lebo sedliak nemá rád primúdrych. Používal divy latinčiny a rétoriky zriedka. Iba tak málo, aby nestratila svoj posvätný účinok. Nadýchol sa.

„Počkajme, samo prehrmí,“ predbehol ho starešina z Dúbravy.

„Ale ich poznám jak svoje krpce, skostnatení sú jak riť mojej starej,“ prekleňoval most vlastných myšlienok Cornelius a už nahlas dodal: „Chlapi, nič neprehrmí. Dobre viete, že kanec zo žita neodchádza. Crescit effendo fames – S jedlom rastie chuť.“ Starostovia spozorneli. „Musíme to urobiť, inak nás to všetkých vykántri. Toto chcete? Vyčkávať so založenými rukami? Viem, čoho sa bojíte. No vedzte, bratkovia moji, že daemon daemone pellitur!“ Slovíčku démon porozumeli aj starostovia z najmenších obcí, čo okrem hnoja v lete a snehu v zime iného nevideli. Sedliak sa len jednej veci bojí viac než tajomných beští a démonov. Ale chápe svojím sedliackym rozumom, že klin sa klinom vybíja. Diabol sa vymetá diablom.

Tak sa starostovia v Inoveckej krčme uzniesli, že sa obrátia na vrchnosť.

III.

Dvom unaveným mužom, neseným jedným koňom, sa z toho pohľadu krútili hlavy. Akoby nebolo dosť, že im, synom kopcov a vrchov, prišlo terigať sa touto neznesiteľnou rovínou. Mozog, ktorý od kolísky hľadá na svahy, úbočia, rokliny a priesmyky, si sprvoti nevie čo počať, ak sa ocitne na hladkej doske. A teraz ešte toto. Keď konečne zbadali kopec, ktorý by im upokojil zmysly, musela na ňom stáť do neba sa týčiaca opacha. Nič tak veľké nikdy nevideli a nezдалo sa im snáď ani s Božím poriadkom, aby čosi také stať mohlo. Babylon. Hotový Babylon.

Kôň pod nimi sa však imponantnosťou Zemplínskeho hradu nijako nevzrušoval. Pomaly ukrajoval z prašnej cesty vinúcej sa smerom k mohutnému centru celého Potockého komitátu. Z bezpočtu striech, v podhradí a na hrade, prechádzali oči krížom. Kamenné múry hradieb navýšené o drevenú kolovú hradbu vyvolávali dojem, že chránia prinajmenšom sídlo bohov. Nebol to tak celkom nesprávny dojem.

Castrum de Zemplyen bol majetkom kráľa a sedel na ňom ctihodný pán Branič, erbu Kančej hlavy. Župan Potockého komitátu a držiteľ hradu za spravodlivú službu kráľovi. Pod rukami mocného rytiera sa zlievalo bohatstvo kraja, ktoré mu k nohám nosili rieky Laborec a Topľa zo severu, Uh a Tisa na juhu. Nekonečný a bohatý Zemplín oplývajúci neprestupnými lesmi plnými dreva a zveriny, ktoré pomaly klesali do úrodných nížin prekypujúcich žitom a vínom. Panstvo križovali obchodné cesty, vedúce z Poľska a Haliče na juh, na Balkán. Vždy plné kupeckých karaván. Kto by sa necítil ako Boh? S mocou nad toľkými chyžami, nad toľkými poddanými, a navyše rok potom, čo kráľ Ondrej II., dopraj mu nebesá dlhej vlády, dal svojej šľachte Bulu.

Bula, to bola téma. To bolo slovo. Braniča fascinovalo a vzrušovalo. Zlatá, hovoria. Zlatá bula. Všetko sa mu na nej páčilo a často si ju nechával predčítať. Hlavne dedičnosť majetku šľachty. Joj, tá dedičnosť. To sa mu tak ľúbilo, tak mu hralo do noty. Samozrejme, kráľ bol blázon. O tom Branič nepochyboval. Vrhla sa do vojen a dobrodružstiev s ľahkosťou chlapčáta, čo nechápe následky svojich činov. Ani riziká. Ani cenu. Všetko má predsa svoju cenu. Aj podpora šľachty pre výstrelky kráľa. Pravda, on, Branič, by konal inak, keby sedel na Ondrejovom mieste. Vykúpil by drzúňov v kaši z ich kostí. Ten by im dal „Bulu“. Krvavú. Nuž, ale niekto má smolu a narodí sa ako uhorský kráľ a niekto šťastie a narodí sa ako pán Zemplína. Preto cítil k Ondrejovi aj ku všetkej šľachte vďačnosť. Nikdy ňou nezvykol prekypovať, ale teraz mal na ňu dôvody. Za Bulu im vďačil.

Slabému kráľovi aj tým hovädám, čo kráľa pritlačili k múru. Najmä teda... tá dedičnosť. Tá mu tak išla k duhu. Tá mu tak hrala do karát.

„Milovaná moja, nenamáhaj sa, oddychuj,“ vravieval svojej žene. „Čo by si jedla, láska moja? Dám pripraviť, sám ulovím, z neba dám priniesť.“ Strachoval sa o jej požíveň a aj o jej zdravie: „Ako sa dnes cítiš, Mária? Všetko v poriadku? Nie si chorá? Som taký šťastný, že ťa mám.“ A s láskou hladkal zaoblujúce sa bruško. On je Bohom na Zemlínskom hrade a jeho syn bude tiež.

Mária, skromná a tichá žena, ako aj početné služobníctvo a iné obyvateľstvo hradu si vybavovali, že ešte nedávno vravieval inak: „Ty suka jalová, zas nič nerobíš? Vysedávaš? Na kolenách polezieš do kláštora, ty zbytočná flandra.“ Branič si to snáď už ani nepamätal. „Zase žerieš prasnica? Keby ti aj duch svätý chcel zažať v bachore plod, nemal by kde.“ Nepamätal, lebo silný chlap žije prítomnosťou a budúcnosťou. Len ženy a slabí chudáci sa utápajú v minulosti. „Chorá si, chorá a prekliata. Na čerta mi ťa bolo.“ Mária dobre vedela, komu vďačí za šťastie počatia a za zmenu mužovho správania. A šľachtic to vedel tiež. Ako sme už spomínali, po tieto časy prekypoval vďačnosťou.

IV.

Samuel, zvaný Čierny, sa na hrade pod erbom Kančej hlavy zjavil pred pol rokom. Vysoký bol viac než tri lakte¹ a bežného chlapa teda prevyšoval aj o dve hlavy. Kráčal vzpriamene a s ľahkosťou, nečakanou pri jeho výške. Dlhé čierne vlasy mu padali na široké plecía a tvári dominovali prísne čierne oči. Uhrančivé a hlboké, až bolelo do nich čo i len na chvíľu pozrieť. Tvár ho mimoriadne odlišovala od iných mužov. Všetkých do jedného keby si nahnal na nádvorie, na každom by sa niečo našlo. Podobaná tvár, vyrážky, jazvy, popáleniny, rany, začervenania, lišaje, zlomeniny, nepravidelnosti, krivé nosy, potrhané uši. Na chlapskom líci sa predsa podpisujú detské choroby, bitky, boje, lov, zimy, hlad, plesne, nešťastné a šťastné lásky a iné pliagy. Ako aj tá najhoršia z nich, tvrdá každodenná práca. Samuel však mal pokožku hladkú a čistú. Akoby majster čas nedokázal vyryť ani vrásku. Bradu mal ako uhoľ a na rozdiel od miestnych, ktorí si nechávali brady rásť voľne, ju mal skrátenu a upravenú nožom, snáď podľa nejakej cudzokrajnej módy. Oblečenie menil často, vždy však bol odetý v čiernom. Lanové košele uhorského strihu, aketony, tuniky či kožušiny striedal denne, ale ich farbu nikdy. S obľubou nosil dlhý čierny plášť. A keď opúšťal hrad, na pravú stranu si upínal križiacky meč, s osemhrannou hruškou, schovaný v pošve z čiernej kože. Na ľavej strane mu stále visel krátky tesák saracénskeho tvaru, s čepeľou zahnutou na konci a s rukoväťou okrášlenou podivným vzorom. Medzi Braničovými hradnými jobagiónmi by sa našli dvaja-traja skúsení a scestovaní bojovníci, ktorí by v tých kliky-hákoch spoznali arabské písmo. Ale mlčali.

Taký mal Samuel vplyv na mužov. Keď prvýkrát vkročil do hradu, nikto ho pri bráne nezastavil. Stráž by aj bola zvedavá, ale čosi ich pri-

1 Lakeť – uhorská dĺžková miera zodpovedajúca približne 0,6 až 0,7 metra.

kovalo na miesta. Obchodníci by mu ponúkli svoj tovar, ale neurobili to. Kňazi a mnísi by sa hneď zaujímali o tohto čudesného privandrovalca, ale čosi im našepkalo nestarať sa. Žobráci nenatiahli ruky. Jedine deti ho obiehali a zvedavo popoťahovali za plášť. Energia, ktorá ho obklopovala, deti nemrazila. A Samuel vždy vedel, ktoré z detí je sirôtka. Tie vždy pohladil alebo sa ich len jemne dotkol, či ťukol do nosa. Ako to vedel? Na toto si musel každý zvyknúť. Jednoducho Samuel vedel, ako sa veci majú. Tie siroty si potom našli v kapse, či len tak zacítili v ruke, medenú mincu. Alebo sa im zázračne ulavilo, ak niečím trpeli. Svätý muž, boží človek, povedala by nejedna útlocitná žena, ktorá by videla takú dobročinnosť k tým najmenším a najpotrebnejším. Netušiac, že žriedlo tej milosrdnosti rozhodne neleží v kresťanskej svätosti. Mimochodom, ženy. Kým muži uviazli vo zvláštnej pasci vlastnej pasivity a akoby z nich niečo vysávalo energiu, ženy naopak príliv životodarnej sily pocítili. Najmä teda v podbrušku a prilahlých partiách, akoby... no ťažko to popísať. Samuel by sa ženám páčil už svojou postavou a vizážou. Bláznili by za ním i bez tej nevysvetliteľnej aury, ktorá ho obklopovala. No s tým tajomným oparom, čo sa okolo neho vznášal, sa zrazu každá cítila Evou a túžila po hriechu. Túžila zahryznúť do zakázaného jablka, ktoré rástlo, kdesi tam, neďaleko hrušky Samuelovho meča. A možnože to bolo jeho hlasom. Obraz vysokého, tajomného muža, by nebol úplný, bez poznania jeho hlasu. Hlbokého a pokojného. Hlasu, ktorý plynul v jednej hladine a nemenil sa pod vplyvom nálad, pocitov ani okolností, v ktorých sa jeho nositeľ nachádzal. Tón muža nad vecou. Ak by lev vedel prehovoriť, mal by Samuelov hlas. Ženy mohli mať ľahko pocit, že z tých úst nevychádza zvuk, ale loď, ktorá ich unáša z reality do sna. Sna, v ktorom mu patria.

A Samuel, zvaný Čierny? Ten ženy vnímal iba ako objekty na ukojenie túžob a zahriatie počas dlhých nocí a mužov ako nástroje na dosiahnutie cieľa. Čierny celkovo nepripisoval ľuďom vysokú hodnotu. Bol to čiernokňazník.